

Jona - 4 juni 2006 - Ideale(n) wereld?

With My Own Two Hands

Ben Harper

i can change the world
with my own two hands
make a better place
with my own two hands
make a kinder place
with my own two hands
with my own
with my own two hands

i can make peace on earth
with my own two hands
i can clean up the earth
with my own two hands
i can reach out to you
with my own two hands
with my own
with my own two hands

i'm gonna make it a brighter place
i'm gonna make it a safer place
i'm gonna help the human race
with my own
with my own two hands

i can hold you
with my own two hands
i can comfort you
with my own two hands
but you got to use
use your own two hands
use your own
use your own two hands

with our own
with our own two hands
with my own
with my own two hands

En dat geheim van de kleine prins werd mij de vijfde dag duidelijk, alweer dankzij het schaap. Plotseling vroeg hij me, als had hij er lang in stilte over nagedacht:

- Als een schaap heesters eet, eet het dan ook bloemen?
- Een schaap eet alles wat het tegenkomt.
- Ook bloemen met doornen?
- Ja, ook bloemen met doornen.
- Maar waar dienen die doornen dan voor ?

Werkelijk, ik wist het niet. Ik had het juist erg druk met het losschroeven van een bout in de motor, die te stijf was aangedraaid. Ik maakte me zorgen, want de machinestoring begon me steeds ernstiger te lijken en het drinkwater raakte op, zodat ik het ergste vreesde.

- Waarvoor zijn de doornen?

De kleine prins hield altijd vast aan een vraag, als hij die eenmaal gesteld had. Maar ik was geprikkeld door die bout en zei maar wat:

- Doornen dienen nergens voor - dat is louter ondeugendheid van de bloemen.
- Oh!

Even was hij stil maar zei toen nijdig:

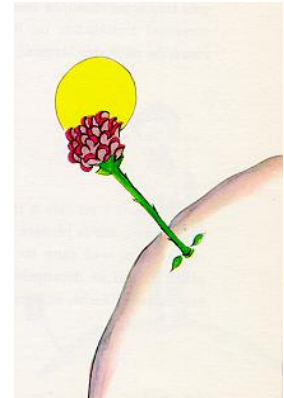
- En ik geloof er niets van! Bloemen zijn zwak en goedgezind. Ze stellen zichzelf zo goed mogelijk gerust. Ze vinden zich héél vervaarlijk met die doornen...

Ik antwoordde niet. Op dat moment dacht ik bij mezelf

- 'Als die bout nu niet meegeeft, moet ik hem losslaan met de hamer.'

De kleine prins verstoorde mijn gedachten weer:

- En jij denkt dus, dat de bloemen ...
- Och nee, helemaal niet! Ik denk helemaal niets. Ik heb maar wat gezegd. Ik heb ernstiger dingen omhanden! Hij keek me verbaasd aan.

- Ernstiger dingen! Hij zag me daar staan met de hamer in de hand en mijn vingers zwart van de smeerolie, gebogen over iets, dat hij héél lelijk vond.

- Nu spreek je net als de grote mensen!

Ik schaamde me wel een beetje, maar streng ging hij door:

- Je bent in de war. Je haalt alles door elkaar!

Hij was werkelijk heel boos en schudde zijn gouden haar in de wind.

- Ik weet een planeet, waar een vuurrode meneer woont. Hij heeft nooit aan een bloem geroken, nooit naar een ster gekeken. Hij heeft nooit van iemand gehouden maar altijd alleen

maar optelsommen gemaakt. En net als jij zegt hij de hele dag: 'Ik ben een ernstig man. Ik ben een ernstig man.' En dan zwelt hij van trots. Maar dat is geen man, dat is een paddestoel!

- Wat zeg je?

- Een paddestoel!

Hij was nu bleek van drift.

- Sinds miljoenen jaren krijgen de bloemen doornen. En sinds miljoenen jaren eten de schapen TOCH die bloemen op. En is het dan geen ernstige bezigheid om te trachten te begrijpen, waarom ze zich zoveel moeite geven voor die doornen, die nooit enig nut hebben? Is dat dan niet belangrijk, die oorlog tussen de bloemen en de schapen? Is dat niet ernstiger en gewichtiger dan de optelsommen van een dikke vuurrode meneer? En als ik een bloem ken die enig is op de wereld, die alleen maar op mijn planeet bestaat en die bloem kan door zo'n schaapje zo maar op een dag in één hap worden vernield, zonder dat het schaap weet wat het doet - is dat dan niet belangrijk?

Hij bloosde en ging verder:

- Als iemand van een bloem houdt waarvan er maar één bestaat op al die miljoenen sterren, dan is dat genoeg om zich gelukkig te voelen, wanneer hij naar de sterren kijkt. Dan zegt hij bij zichzelf

- 'Daar ergens is mijn bloem.' . . ' Maar als het schaap de bloem opeet, dan is het voor hem net alsof alle sterren gedooft worden! En is dat dan niet belangrijk?

Hij kon niets meer zeggen en barstte ineens in snikken uit. Het was donker geworden. Ik had mijn gereedschappen neergelegd en de hamer, de bout, mijn dorst en doodgaan konden mij ineens niets meer schelen. Er was immers op een ster, op een planeet, op mijn planeet, de Aarde, een kleine prins, die troost zocht. Ik nam hem in mijn armen. Ik wiegde hem en zei:

- Die bloem waar je zo van houdt loopt geen gevaar ... ik zal een muilkorf tekenen voor je schaap ... en een wapenrusting voor je bloem Ik zal... 'Ik wist niet precies wat ik moest zeggen en voelde me heel onhandig. Ik wist niet hoe ik hem kon bereiken, hoe ik weer bij hem kon komen ... Het tranenland is zo geheimzinnig ...

Uit: 'De kleine prins' door Antoine de Saint-Exupéry